

Reeze?... Zij zal 't afkeuren, ze ziet scherp, héél scherp... Nu is hij kalm en hij zal niets laten blijken. Alleen een gril.

„'t Is ook eigenlijk een gril!” zegt hij zacht.

't Is slechts de stem aan de oppervlakte, want vèr weg uit een schuilhoek zijner ziel roept een andere hem toe: „Haast u, haast u!”

„Mevrouw Hélène!”

Ze is verbaasd, en als ze vlug opstaat en hem aanziet, dan ontdekt ze, — ja, 't is waar, — dat hij lacht, of hij haar plagen wil. Ze is verrukt, dat ze hem heeft losgescheurd van zijn lijden van straks, dat heeft hem goed gedaan, haar opgeruimdheid.

„Ach!” — denkt ze — „de goede God gaf ons evengoed 'n lach als 'n traan, dus waarom mag 'k hem niet opvroolijken?”

„Wat is 't mijnheer?”

„Mevrouw Hélène” — herhaalt hij — „zouden de jongens al naar bed zijn?”

„'k Denk 't wèl — wil ik eens gaan zien?”

„Wilt u?” — En breng Hanna dan nog eens mee. — 'k Heb haar niet gezien van avond, wel Ru en de meisjes!

Dat de arme lijder een logen uitspreekt — de verpleegster weet het niet. — 't Kind was even goed na 't diner eenige oogenblikken bij hem. Maar wat nood — als nu zijn doel maar bereikt wordt.

En zij, die vreemde vrouw, niets dan een zuster door Gods genade, ze spoedt zich naar boven, schielijk de kinderkamer in. Even rondgezien. Neen, 't is nog niet rustig in dat kleine heiligdom van den man daár beneden.

„Is Hanne nog niet in bed?”

„Nee, mevrouw! — En met 'n sprongetje en „kieke-boe!” komt een kleine, witte gedaante te voorschijn.

„O, hier is ze!” zegt de kindermeid.

„Ga je even mee, Hanna, naar paatje? — Ja?”

Uitgelaten van pret vliegt de kleine naar haar toe en twee sterke armen namen 't kind mee voor een tocht, waarvan nòch de vrouw, nòch het kind een flauw vermoeden heeft.

„Zul je niet koud worden, kleine dreumes?”

„'k Ben nooit koud!”

„Kom dan, vooruit maar, héél stilletjes zijn bij pa?”

Mevrouw Reeze kan niet veel meer zeggen. 't Kleine ding heeft haar gezicht tusschen beide de mollige knuistjes. Ze is opgewonden zooals kinderen soms zijn, vlak voor hun rusttijd.

Bij 't binnegaan der kamer wil 't kind los, en ze worstelt in de krachtige armen, die haar omvatten.

„Hier is ze!” en met een zucht van inspanning laat ze de kleine neer op den grond.

Met de bloote voetjes gaat ze over 't kleed, recht op haar vader af. Ze wurmt tegen 't hooge ledikant. Ze wil bij paatje slapen.

„'k Ben al vroeg uitgekleeed,” — juicht ze — „kijk maar!” — En ze